TAŞOVA
tasova.gen.tr GAZETESİ

YAPRAK DÖKÜMÜ..

Yazan: **Hasan Öztürk** - 24 Şubat 2011

Bu yazımda beğeniyle izlediğim ve sona eren Yaprak Dökümü adlı diziden bahsedecek değilim.

Aslında bu yazıya uygun olan ve bizim hayatımızla kesişen bölümlerin yer aldığı bambaşka bir dizi akâbinde başlayıverdi… " ÖYLE BİR GEÇER ZAMAN Kİ"..

Gerçekten de bazı sahneler bizimde yaşantımızla o derece örtüşüyor ki, 80 öncesi bizim dönem arkadaşların çoğu sanırım bu görüşüme hayır diyemeyecekler..

Sabah kalktığımda içimde sebebini bilmediğim bir sıkıntı var. Bu sıkıntıma köyün kasvetli havası da eşlik etmekten geri kalmıyordu..Hava sıcak mı sıcak, fakat ortalık bir başka sessiz…

Bugün Perşembe. Taşova'nın haftası…..

Pazara gidecek olan minibüslerin çoğu köyde. Birşey mi oldu ? diye düşünüyorum.

Görev yaptığım köyde hakikaten bugün hüzünlü bir hava var. Erkenci Ercan bile gelmemiş. Birkaç öğrencim bahçede oyun oynamakta iken birde selâ veriliyor. İçimdeki daralmanın sebebi de belli oldu.

Herkes burda zaten birbiri ile akraba olduğu için çoğu öğrencim bu yüzden gelmedi diye düşünüyorum.

Daha önce cenaze olduğunda ders yaptığımda köylüler beni çok eleştirmişlerdi. Lâkin ben dersi yaptıktan sonra cenazeye katılmama rağmen yine de tepki almıştım. Bu sefer tedbirliydim. Köylerde cenaze olduğunda herkes bütün işini bırakıp cenaze yerinde soluğu alıyor..

Hatta Taşova'ya pazar eksiğini görmek için bile gitmiyorlar.

Bu yıllardır gelenek haline gelmiş. Bende bu geleneğe uyup, cenaze için hazırlık yapmaya başladım. Ne de olsa acılar paylaştıkça azalırmış. Ben de onların acısını paylaşmak ve bu geleneği sürdürmek niyetiyle yola çıkmıştım.

Ocak ve Şubat ayında katıldığım cenaze törenlerinin sayısını inanın ki unuttum.

Taşova'da YAPRAK DÖKÜMÜ iki aydır devam ediyor zaten.. . Benim bildiğim yapraklar Sonbahar ayında dökülür. Kış ayında bu kadar çok yaprak dökümüne ise ilk kez şahit oluyordum. Sevdiğimiz insanları bir bir sonsuzluğa uğurluyorduk…

Özellikle Taşova'daki kalkan cenazelerin çoğu yakınım, akrabam, ya da arkadaşlarımın anneleri ve babaları….. Kısacası hepsi içimizden biri..

Çoğunun ekmeğini yedik, suyunu içtik. Hele köydeki Selver Yengemin hakkını ödemek mümkün mü? Söz verdiğim gibi mezarına gidip başucunda dua edip onunla konuştum. Sanırım beni hissetmiş ve duymuştur.. Yurdaer Dayımı da son yolculuğunda yalnız bırakamazdım. Yeğeninin ölümüne çok üzülen anamı teselli etmek ise yine bana düşmüştü.

Ahmet Usta kardeşimin annesi Hanife Teyze'nin bizim mahallenin çocuklarına hazırladığı iftar sofrasını halâ dün gibi hatırlarım…

Hele de Selver İmrol halamızın sevgi ve hoşgörü dolu bakışları gözümün önünden hiç gitmiyor.

Yamen Ağabeyimize çektirdiğimiz siyah-beyaz çocukluk resimlerimiz şimdi onunla birlikte fotoğraf arşivimizin başucunda yer almaya başladılar bile..

Çok sevdiğim ve saydığım Arif Güngör hocama aynı günün akşamı uğradım. Uğramasam söyleyeceklerini çok iyi biliyorum. "Sadece yazı yazmakla olmaz. Yazdıklarını ve duygularını ispat etmen gerekir. Yani yazdıklarını da yaşamalısın "

"Haklısın Arif Ağabey" Ben de elimden geldiğince dostlarımın acısını paylaşmaya çalışıyorum.

Bu duygular ve anılar eşliğinde sevdiklerimizi son yolculuklarına uğurladık. Allah Mekânlarını Cennet Eylesin…..

Gerçekten zaman öyle bir hızla akıyor ki, Dünya Treninin bir türlü hızını kestiği yok. Herkesin istasyonu belli… Zamanı gelen kendi istasyonunda iniveriyor.. Arada bir mola verse de dinlensek diyoruz. Ne mümkün? Tren ışık hızıyla hareket ediyor sanki….

Fethi Ustamın dediği gibi; "40 yaşına kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamadım da, 40'dan sonra zaman öyle bir hızla geçiyor ki, bu hıza ayak uydurabilene helal olsun "

Haklısın Fethi Ustam.. Biz eskiden çocuktuk. Şimdi 60'a doğru hızla yol alan ihtiyar adayları haline geliverdik..

Zamanın acımasızlığına karşı elimizden gelen bir şey yok. Kimimizin saçı döküldü, kimimizin beli büküldü, kimimizin ağzında dişi kalmadı…..Sırası gelen elveda diyerek, aramızdan ayrılıyor.

Yaşamanın hoş, herşeyin boş olduğu günümüzde insanların durduk yere birbirini kırmaları ve dökmelerine hiç gerek yok…

Hayatımızın pamuk ipliğine bağlı olduğu bu yolculukta insanlarımızın birbirlerine karşı daha saygılı ve hoşgörülü olması için yakınlarından birini kaybetmesi mi gerekir ?

O halde bu yalan dünyanın inadına kardeşlik ve barış dolu günleri birlikte yaşamak için el ele verip birbirimize destek olmanın zamanı gelmedi mi ?

Amiriyle, esnafıyla, memuruyla, çiftçisiyle, işcisiyle….

Haydi TÜRKİYEM….

HAYDİ TAŞOVALIM BİRLİKTE GÜZEL VE MUTLU GÜNLERE YELKEN AÇMAK İÇİN EL ELE VERELİM ..

BİRBİRİMİZE KÖSTEK DEĞİL DESTEK OLALIM….

Yorum Ekle

Hasan Öztürk

X